

Hur många jobb med jobbskatteavdraget?

JACOB LUNDBERG är fil dr i nationalekonomi och specialiserad på skatter. Han arbetar som chefsökonom och tf vd på Timbro och är knuten till forskningsinstitutet Ratio. jacob.lundberg@timbro.se

Enligt ekonomisk teori kommer fler att vara villiga att arbeta ju större den finansiella vinsten av att arbeta är. I Sverige är deltagandeskatten över 80 procent för normala lönelägen, vilket innebär att staten får den allra största delen av värdet av att någon börjar arbeta. Empirisk forskning ger stöd för att högre deltagandeskatt leder till lägre sysselsättning, med starkare effekter för kvinnor med barn. Med hjälp av denna forskning kan man dra slutsatser om jobbskatteavdragets sysselsättningseffekt, som uppskattas till 94 000–180 000 personer.

Historiskt har nationalekonomer och politiker fokuserat på marginalskatterna i analysen av skattesystemets påverkan på arbetsutbudet, alltså hur mycket det lönar sig att arbeta en timme extra. Över tid har det dock vuxit fram en insikt om att valet för många kan stå mellan att delta i arbetskraften och att helt stå utanför. Då är det skillnaden mellan lönen efter skatt och ersättningen man får om man inte arbetar som spelar roll, snarare än marginalskatten.

För att öka incitamenten att arbeta har skattereduktioner för arbetsinkomst införts i flera länder, med varierande konstruktion och politisk kontext. USA:s *earned income tax credit* (EITC) är riktad till föräldrar med låga inkomster och har utvidgats av både republikaner och demokrater. Det svenska jobbskatteavdraget utgår till alla som arbetar och är starkt förknippat med Alliansregeringen (2006–14).

Denna artikel sammanfattar forskningen om hur skatter och bidrag påverkar viljan att delta i arbetskraften och bygger till stor del på Lundberg och Norell (2018, 2020) och Lundberg (2019).

Först definieras deltagandeskatten och beräkningar av deltagandeskatten för olika inkomstnivåer och ersättningssystem presenteras. Därefter sammanfattas den ekonomiska teorin om hur skatter och bidrag påverkar sysselsättningen. Artikeln sammanfattar sedan en ny forskningsgenomgång av litteraturen som uppskattar deltagandelasticiteten, dvs hur många procent sysselsättningen ökar om den finansiella vinsten av arbete ökar med en procent. Avslutningsvis används insikter från denna forskning för att uppskatta jobbskatteavdragets effekt på sysselsättningen.

1. Att mäta incitamenten för arbete

Det är sällan trivialt att beräkna i hur hög grad skattesystemet snedvrider olika aktörers beteende, alltså att beräkna skattekillen eller den effektiva

skattesatsen. När en individ bestämmer om hon ska arbeta en timme extra, eller inte, avgörs det ekonomiska incitamentet av den effektiva marginalskatten, alltså den totala skatten på en inkomstökning inklusive arbetsgivaravgifter och konsumtionsskatter (se t ex Lundberg 2016). För företags investeringsbeslut är det den effektiva marginals-katten på kapitalinkomster som är relevant (se t ex Johansson m fl 2015). För individers arbetskraftsdeltagandebeslut, dvs beslutet att gå ifrån att inte arbeta till att börja arbeta – ämnet för denna artikel – är i stället deltagandeskatten det relevanta måttet på hur stort det ekonomiska incitamentet är.¹

Deltagandeskatten visar hur stor del av det värde som individen skapar genom att börja arbeta – alltså det som arbetsgivaren är beredd att betala för personens arbete – som tillfaller staten genom skatter på arbete och minskade kostnader för bidrag.² Den del som tillfaller individen är individens finansiella vinst av arbete, alltså hur mycket högre nettolönen är än de bidrag som individen annars hade fått.

$$\text{deltagandeskatt} = \frac{\text{skatt på arbete} + \text{bidrag vid icke-arbete}}{\text{arbetskraftskostnad}} = 1 - \frac{\text{finansiell vinst av arbete}}{\text{arbetskraftskostnad}}$$

Om deltagandeskatten är noll procent snedvrider inte skattesystemet beslutet att arbeta. Personen får behålla hela det värde den skapar och deltagandebeslutet blir samhällsekonomiskt effektivt. Om deltagandeskatten däremot är 100 procent är den disponibla inkomsten densamma oavsett om individen arbetar eller inte. Det finns alltså inga ekonomiska incitament att arbeta.

Tabell 1 visar ett exempel på hur deltagandeskatten kan räknas fram för en person som skulle kunna tjäna 25 000 kr i månaden och där alternativet till arbetsinkomst är a-kassa. Med arbetsgivaravgifter betalar arbetsgivaren 32 855 kr per månad. Efter skatt har personen en lön på 19 602 kr. Personen får också en pensionsrätt i orange kuvertet som efter skatt motsvarar 2 914 kr. Pensionen räknas med eftersom även den påverkar incitamenten att arbeta. Någon gång kommer både lönen och pensionen att konsumeras och då kommer moms och punktskatter att betalas, i snitt uppskattningsvis 19 procent av inkomsten (Lundberg 2017a), alltså 4 278 kr. Av de 32 855 kr som arbetsgivaren betalade kommer alltså 18 238 kr att tillfalla löntagaren i form av konsumtion och 14 617 kr går till stat och kommun.

Om personen i stället är arbetslös är ersättningsnivån 80 procent och efter skatt är a-kassan 14 276 kr. Även i detta fall får personen en pensionsrätt och betalar konsumtionsskatter. A-kassan och pensionen motsvarar konsumtion på 13 451 kr efter moms och punktskatter.

¹ Den engelska termen är *participation tax rate*. Ibland benämns den tröskeeffekt på svenska. Här används begreppet deltagandeskatt för att få en mer direkt översättning och för att understryka att deltagandeskatten är motsvarigheten till marginals-katten för arbetskraftsdeltagandebeslutet.

² Här bortses från den del som tillfaller arbetsgivarna i de fall arbetsmarknaden kännetecknas av imperfekt konkurrens.

Vi kan nu räkna ut deltagandeskatten med formeln ovan:

$$\text{deltagandeskatt} = \frac{14\,617 + 13\,451}{32\,855} = 1 - \frac{4\,786}{32\,855} \approx 85\%$$

Med andra ord, när personen börjar arbeta vänds den offentligfinansiella kostnaden på 13 451 kr till en nettointäkt på 14 617 kr, en förbättring med 28 069 kr, vilket motsvarar ca 85 procent av arbetsgivarens kostnad. Personen som börjar arbeta får å sin sida en standardförbättring med 4 786 kr, motsvarande 15 procent av det värde personen skapar genom att ta ett jobb.

Exemplet illustrerar att deltagandebeslutet är ett av de ekonomiska beslut som snedvrids mest av skattesystemet. Deltagandeskatten är högre än både den högsta effektiva marginalskatten på arbetsinkomster (ca 73 procent) och på kapitalinkomster (ca 35 procent).

Figur 1 och 2 visar den finansiella vinsten av arbete respektive deltagandeskatten för en ensamstående person som börjar arbeta efter att tidigare mottagit a-kassa, sjukpenning, sjukersättning (tidigare förtidspension) eller försörjningsstöd (tidigare socialbidrag). Personen antas gå tillbaka till ett arbete som betalar lika mycket som inkomsten hon hade när hon slutade arbeta. Den sjukpenninggrundande inkomsten antas alltså vara samma som den potentiella arbetsinkomsten.

Metoden förklaras närmare i Lundberg (2017b). Såvitt undertecknad vet är detta första gången deltagandeskatter beräknas för flera

Tabell 1
Exempel på beräkning av deltagandeskatt

	Arbete	A-kassa	Skillnad
Arbetskraftskostnad	32 855		
Arbetsgivaravgifter	-7 855		
Inkomst före skatt	25 000	20 000	
Kommunalskatt	-7 500	-5 724	
Jobbskatteavdrag	2 102		
Inkomst efter skatt	19 602	14 276	
Pensionsavsättning*	2 914	2 331	
Moms och punktskatter**	-4 278	-3 155	
Individens konsumtion exkl moms och punktskatter	18 238	13 451	4 786
Offentlig intäkt/kostnad***	14 617	-13 451	28 069

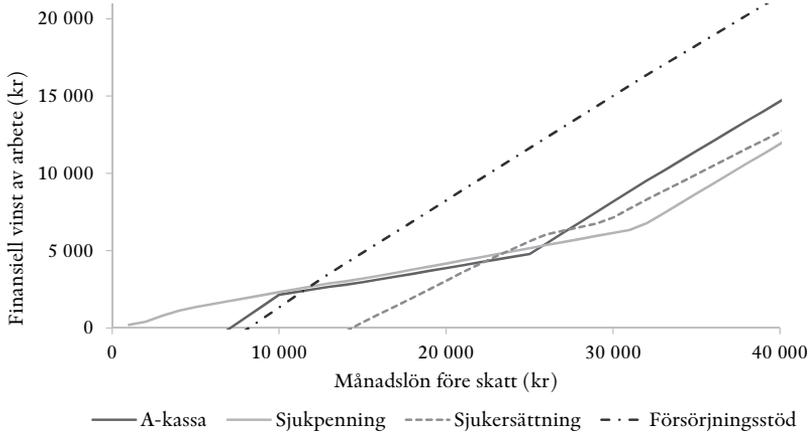
Anm: Gäller 2020 års skatteregler. Personen antas vara mellan 18 och 64 år gammal och bo i en kommun med genomsnittlig kommunalskatt (32,28 procent).

* 17,21 procent av inkomsten, minus kommunalskatt (pensionen antas beskattas med kommunalskatt när den betalas ut).

** 19 procent av nettolön och pensionsavsättning.

*** Skatteintäkter minus pensionsavsättning och eventuell utgift för a-kassa – även den mindre del som finansieras med medlemsavgifter ingår.

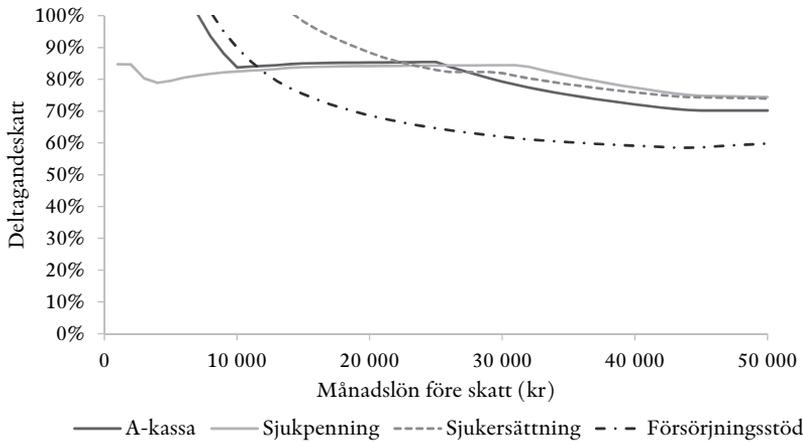
Källa: Egna beräkningar.

Figur 1
Finansiell vinst av arbete år 2020 för en person som går från något av fyra olika ersättningsystem till arbete

Amm: Beaktar konsumtionsskatter och pensionsavsättning. Gäller en ensamstående person utan barn.

Källa: Egna beräkningar.

Figur 2
Deltagandeskatt år 2020 för en person som går från något av fyra olika ersättningsystem till arbete

Amm: Beaktar arbetsgivaravgifter, konsumtionsskatter och pensionsavsättning. Gäller en ensamstående person utan barn.

Källa: Egna beräkningar.

olika inkomstnivåer och med hänsyn till arbetsgivaravgifter, konsumtionsskatter och pensionsavsättning, vilket ger en mer fullständig bild av hur de offentliga finanserna påverkas av ökad sysselsättning.

2. Teori

Nationalekonomers grundinställning är ofta att människor gör marginella ändringar av sitt beteende. Om marginalskatten blir lite lägre kanske de som tidigare arbetade noll timmar i stället börjar arbeta två timmar och

de som arbetar 30 timmar kanske ökar sin arbetstid till 33 timmar. Det är det som kallas den intensiva marginalen och empiriska studier av arbetsutbudet fokuserade tidigare ofta på effekter på den intensiva marginalen. Teoretiskt modelleras den intensiva marginalen genom att anta att arbete medför en nyttokostnad som är större ju mer man arbetar, eftersom varje arbetstimme innebär en timme mindre fritid.

I verkligheten observerar vi att många går från att arbeta noll timmar till att arbeta kanske 40 timmar per vecka. Det är den extensiva marginalen av arbetsutbudet, alltså beslutet om att delta i arbetskraften eller inte.

För att teoretiskt förklara denna observation introducerade Cogan (1981) konceptet fasta kostnader av arbete, alltså monetära och icke-monetära kostnader som alla som arbetar måste betala, oavsett arbetstidens omfattning – exempelvis pendling, barnpassning och besväret att stiga upp en viss tid på morgonen. För vissa personer är kostnaderna av arbete högre än den finansiella vinsten av arbete och man väljer att helt ställa sig utanför arbetskraften.

I följande förenklade modell bortser vi från den intensiva marginalen. Vi antar alltså att individer väljer mellan att inte arbeta alls och att arbeta heltid. Individer väljer att arbeta om:

nettolön – fast kostnad av arbete > bidrag vid icke-arbete.

Detta kan skrivas som:

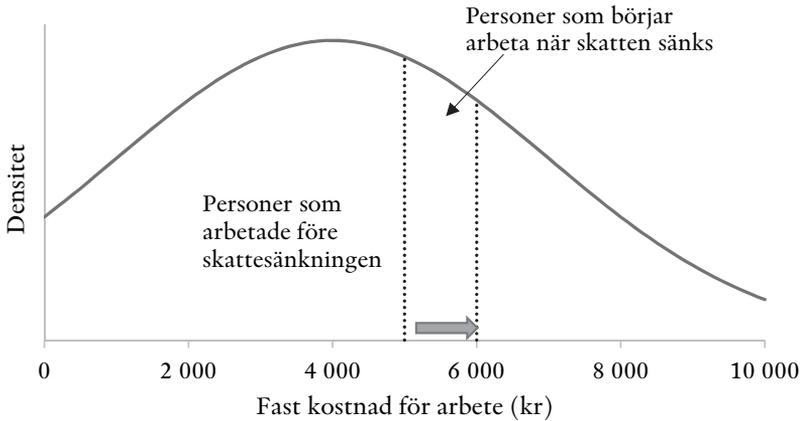
nettolön – bidrag vid icke-arbete = finansiell vinst av arbete > fast kostnad av arbete.

Individen arbetar alltså om den finansiella vinsten av arbete överstiger den fasta kostnaden av arbete. Den politiska debatten fokuserar ofta på fall där den finansiella vinsten av arbete är noll så att det inte lönar sig att arbeta över huvud taget. Men som denna modell visar måste den finansiella vinsten vara högre än de fasta kostnaderna för att motivera personer att börja arbeta.

Olika personer har olika fasta kostnader, exempelvis beroende på livssituation eller personliga preferenser. Figur 3 visar ett exempel på en fördelning av fasta kostnader i en population. Vi antar att den finansiella vinsten av arbete initialt är 5 000 kr för alla i populationen. Ytan till vänster om denna linje visar hur många som arbetar. Sedan införs ett jobbskatteavdrag och den finansiella vinsten av arbete ökar till 6 000 kr. Då kommer alla med en fast kostnad mellan 5 000 och 6 000 kr att börja arbeta.

Hur mycket arbetskraftsdeltagandet påverkas av incitamenten att arbeta uttrycks som en deltagandelasticitet. Den visar hur mycket arbetskraftsdeltagandet ökar om den finansiella vinsten av att arbeta ökar med en procent, alltså:

$$\text{deltagandelasticitet} = \frac{\% \text{ förändring i arbetskraftsdeltagande}}{\% \text{ förändring i finansiell vinst av arbete}}$$

Figur 3
Exempel på en fördelning av fasta kostnader av arbete och sysselsättningsökningen när den finansiella vinsten av arbete ökar från 5 000 till 6 000 kr

Källa: Egen illustration.

I exemplet ovan ökade den finansiella vinsten av arbete med 20 procent. Om vi antar att det leder till att fem procent fler börjar arbeta är deltagandee elasticiteten 0,25.

Teoretiskt handlar deltagandee elasticiteten om hur många som deltar i arbetskraften. I praktiken kan man dock förvänta sig att ökat deltagande i arbetskraften leder till att sysselsättningen ökar med lika mycket, åtminstone för befolkningen som helhet. Det följer av Says lag: Utbudet skapar sin egen efterfrågan. Om fler söker arbete kommer också fler arbeten att skapas. En parallell kan göras med befolkningsökning. Om befolkningen växer finns det fler som vill arbeta, men också fler konsumenter. Befolkningsökning leder därför inte till ökad arbetslöshet.

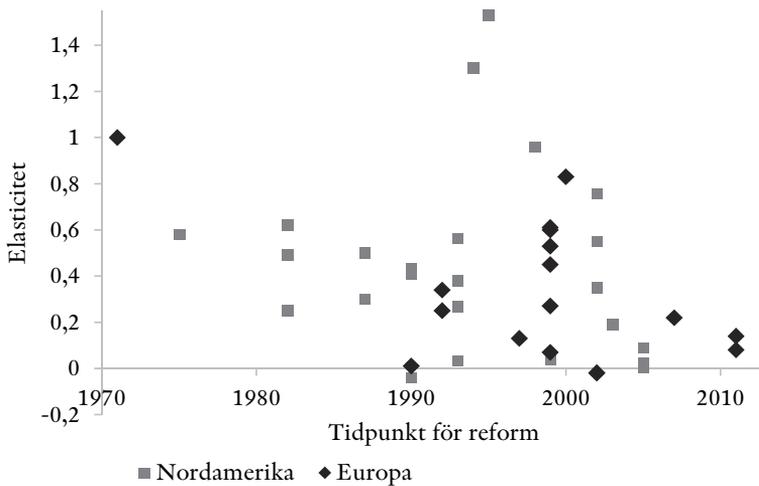
Långtidsutredningen 2011 fann att "sysselsättningen anpassar sig nästan exakt proportionellt mot arbetskraften" i en jämförelse av OECD-länder (SOU 2011:11, s 30). Den empiriska litteraturen som skattar deltagandee elasticiteter undersöker i regel effekterna på sysselsättningen.

3. Empiri

En växande litteratur använder reformer i olika länder för att uppskatta deltagandee elasticiteter på ett sätt som trovärdigt kan tolkas som orsakssamband. De kallas kvasiexperimentella studier eftersom de använder naturliga experiment i form av reformer som påverkat grupper olika för att beräkna elasticiteten. Lundberg och Norell (2020) identifierar 35 sådana studier i den största forskningsgenomgången hittills på detta område. Det finns även en äldre, och större, litteratur som inte använder kvasiexperimentella metoder. Denna täcks inte av forskningsgenomgången, framför allt eftersom det är mer tveksamt om det handlar om faktiska orsakssamband.

Även om studierna spretar en hel del i sina slutsatser (se figur 4) kan man dra några övergripande slutsatser från forskningen. Den visar att incitament spelar roll för viljan att delta i arbetskraften. 27 av 35 studier fin-

Figur 4
Uppskattningar av deltagandeelasticiteter från den empiriska forskningen

Anm: Innehåller 45 elasticitetsuppskattningar från 35 studier.
Källa: Lundberg och Norell (2020).

ner en deltagandeelasticitet över 0,1; för vissa studier gäller detta dock bara kvinnor.

Den genomsnittliga elasticiteten är 0,36 men det finns studier som finner elasticiteter både nära noll och över ett. Utifrån de undersökningar som studerar hela befolkningen verkar det som om en rimlig elasticitet för allmänna skattesänkningar, som det svenska jobbskatteavdraget eller lägre kommunalskatt, är 0,1–0,2. Kvinnor verkar ha en högre elasticitet än män, särskilt om de har barn. Generellt verkar elasticiteten vara högre för grupper med svag arbetsmarknadsanknytning, t ex personer med låg utbildning och låg potentiell inkomst.

De reformer som studeras genomfördes framför allt under 1980-, 1990- och 2000-talen. Det verkar som att deltagandeelasticiteten har minskat över tid (se figur 4). En förklaring kan vara att kvinnor nu deltar i arbetskraften i högre utsträckning. Därmed finns inte en outnyttjad arbetskraftsreserv på samma sätt som tidigare.

Reformerna spänner över flera olika länder. Studierna från USA finner i snitt något högre elasticiteter än de från Europa. I USA kretsar mycket av diskussionen om skatter och sysselsättning kring det amerikanska jobbskatteavdraget *earned income tax credit* (EITC) som infördes 1975.

EITC är till skillnad från det svenska jobbskatteavdraget riktat till arbetande med låga inkomster, i synnerhet de med barn. Ett antal studier har använt detta faktum för att jämföra sysselsättningsutvecklingen hos kvinnor med och utan barn. De har observerat att sysselsättningen hos ensamstående mödrar ökat samtidigt som EITC byggts ut och dragit slutsatsen att skattesänkningen därför haft avsedd verkan. Nyligen har dock Kleven (2019) rest frågetecken kring detta samband. Han visar att det bara är 1993 års expansion av EITC som följts av en sysselsättningsökning, trots att

EITC utökats flera gånger både före och efter denna. Kleven menar att åtstramad bidrag och den starka ekonomin under 1990-talet är mer sannolika förklaringar till sysselsättningsökningen hos ensamstående mödrar än EITC.

Klevens kritik visar att fältet i högsta grad är levande, men man bör också notera att bara ett fåtal av studierna i Lundberg och Norell (2020) berörs av kritiken. Det finns numera studier på flera olika reformer i ett flertal länder.

Det finns tre svenska studier som uppskattar en deltagandeelasticitet med kvasiexperimentella metoder. De är värda att diskutera närmare. Selin (2014) använder sig av 1971 års skattereform, som innebar att sambeskattnings av gifta par avskaffades. Tidigare beskattades bådars lön gemensamt på en starkt progressiv skatteskala. Införandet av särbeskattnings innebar en skattesänkning för den i paret med lägst inkomst, vilket som regel var kvinnan. För att kunna separera effekten av skattesänkningen från den generella ökningen i kvinnors arbetskraftsdeltagande under tidsperioden runt 1971 använder sig Selin av det faktum att skattesänkningen inte var lika stor för alla gifta kvinnor. Den progressiva skatteskalan innebar att kvinnor gifta med höginkomsttagare fick en större skattesänkning än andra gifta kvinnor. Deras sysselsättningsgrad ökade också mer. I huvudanalysen beräknar Selin en deltagandeelasticitet på ett.

En annan svensk reform som har använts för att undersöka storleken på deltagandeelasticiteten är 1997 års regeländringar för bostadsbidraget, som innebar att inkomstprövningen för bidraget individualiserades. Reformen medförde att ett hushåll där endast den ena partnern arbetade fick en lägre disponibel inkomst, vilket ökade incitamenten för den andra partnern att också börja arbeta. Bostadsbidraget riktar sig till hushåll med barn. Bastani m fl (2016) jämför utvecklingen av arbetskraftsdeltagandet hos gifta kvinnor med och utan barn och beräknar en elasticitet på 0,13.

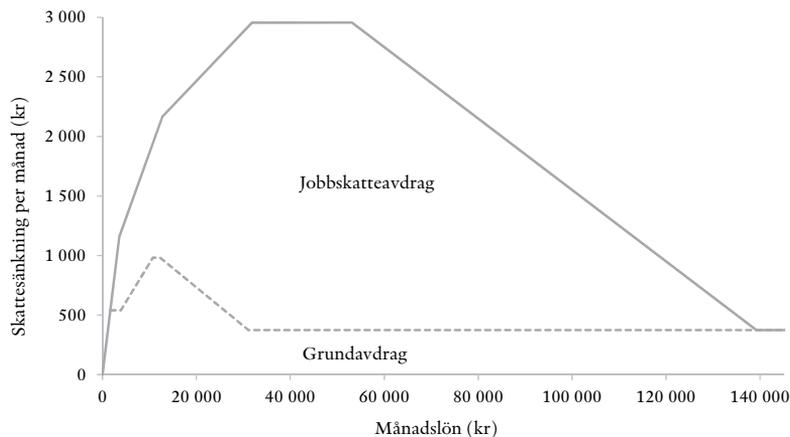
Laun (2017) undersöker deltagandeelasticiteten hos äldre arbetare. När jobbskatteavdraget infördes 2007 infördes samtidigt ett högre jobbskatteavdrag för personer som hade fyllt 65 vid årets början. Arbetsgivaravgifterna sänktes också för samma grupp. Kontrollgruppen är de som var några månader för unga för att få del av skattesänkningen redan under 2007. Sysselsättningen ökade betydligt mer i behandlingsgruppen (65-åringarna) än i kontrollgruppen (64-åringarna). Den beräknade elasticiteten är 0,22.

4. Jobbskatteavdraget

I Sverige är diskussionen om den extensiva marginalen tätt förknippad med jobbskatteavdraget – som infördes med motivationen att det ska löna sig att arbeta. Jobbskatteavdraget infördes 2007 och har utvidgats i flera omgångar. Den totala skattesänkningen uppgår i år till 130 miljarder kr enligt statsbudgeten.

Figur 5 visar hur jobbskatteavdraget beror på inkomsten. Eftersom jobbskatteavdragets storlek beror på grundavdraget visas även detta. Jobb-

Figur 5
Skattesänkning på grund av jobbskatteavdraget och grundavdraget år 2020 med genomsnittlig kommunalskatt

Källa: Egna beräkningar.

skatteavdraget ökar med inkomsten upp till 32 000 kr i månaden och sänker därigenom marginalskatten i detta intervall och gör det mer lönsamt att öka sin arbetstid. Avtrappningsregionen infördes 2016 och höjer marginalskatten för månadslöner mellan 53 000 och 139 000 kr. Skattesänkningen är som mest 2 600 kr per månad i en genomsnittlig kommun.

Teoretiskt kan vi vänta oss att jobbskatteavdraget ökar sysselsättningen eftersom det ökar den finansiella vinsten av arbete och sänker deltagandeskatten – avdraget förmår personer som står och väger mellan att arbeta och inte arbeta att välja att delta i arbetskraften. Utan jobbskatteavdraget hade exempelvis deltagandeskatten i tabell 1 varit 91 procent i stället för dagens 85 procent.

Men hur stor är effekten? Eftersom jobbskatteavdraget ges till alla som arbetar saknas en naturlig kontrollgrupp och det är svårt att genomföra en kvasiexperimentell studie av samma slag som studierna i föregående avsnitt (Edmark m fl 2012).

I stället kan man använda en simuleringsansats. Tabell 2 visar sysselsättningseffekten av jobbskatteavdraget för olika storlek på deltagandeelasticiteten. Uppskattningarna inkluderar den senaste utvidgningen av jobbskatteavdraget, som trädde i kraft med M-KD-budgeten 2019, och är framräknade till 2020 års volymer.

Beräkningarna är gjorda med simuleringsmodellen Slimm (Lundberg 2017a, 2018), som kan användas för att förutsäga beteendeförändringar av sänkt eller höjd skatt på arbete i Sverige. Modellen utgår ifrån den observerade inkomstfördelningen och simulerar beteendeförändringar genom att låta individer maximera nyttan före och efter en skatteförändring.

Rent tekniskt antas i modellen en särskild fördelning av fasta kostnader av arbete (motsvarande figur 3) som kalibreras för att få en viss genomsnittlig deltagandeelasticitet i befolkningen. Elasticiteten antas vara lägre för personer med högre inkomster, i linje med vad den empiriska litteraturen säger. En fördel med Slimm jämfört med många andra simuleringsmodeller

Deltagandeelasticitet	Sysselsättningsökning
0	0
0,05	48 000
0,1	94 000
0,15	139 000
0,2	180 000
0,25	221 000
0,3	262 000

Tabell 2
Beräknad sysselsättningseffekt av jobbskatteavdraget 2020

Anm: Slimm beräknar effekter för elasticiteterna 0,05, 0,15 och 0,25. Värdena för 0,1, 0,2 och 0,3 är interpolerade.

Källa: Egna beräkningar med modellen Slimm, se Lundberg (2017a, 2018).

är att resultat redovisas för flera olika (genomsnittliga) elasticiteter. På så sätt kan läsaren själv göra en bedömning av hur stora sysselsättningseffekterna bör vara.

Lundberg och Norell (2020) bedömer att den relevanta elasticiteten för en reform som träffar hela befolkningen ligger i intervallet 0,1–0,2, vilket enligt simuleringarna i Slimm implicerar att en sannolik sysselsättningseffekt av jobbskatteavdraget är 94 000–180 000 personer. Denna uppskattning ligger i linje med tidigare bedömningar med andra metoder av bl a Finansdepartementet och Konjunkturinstitutet (Finansdepartementet 2012).

5. Slutsatser

Om den finansiella vinsten av arbete (skillnaden mellan nettolön och ersättningen vid icke-arbete) ökar kan man förvänta sig att fler deltar i arbetskraften. Storleken på denna effekt mäts med deltagandeelasticiteten, som visar hur mycket arbetskraften ökar om den finansiella vinsten av arbete ökar med en procent.

En växande forskningslitteratur använder reformer i olika länder för att uppskatta deltagandeelasticiteten. Det handlar om studier av t ex USA:s EITC och införandet av särbeskattning i Sverige. I en ny genomgång av 35 studier på området är den genomsnittliga elasticiteten 0,36. De skattade elasticiteterna är högre för kvinnor och de verkar ha minskat över tid. Mycket av forskningen fokuserar på reformer som påverkar grupper med svag anknytning till arbetsmarknaden, t ex ensamstående mödrar, där elasticiteten verkar vara högre. En rimlig bedömning för den genomsnittliga elasticiteten i befolkningen är 0,1–0,2.

Jobbskatteavdraget har inte gått att utvärdera med kvasi-experimentella metoder eftersom det omfattar alla och därmed saknas en naturlig kontrollgrupp. Erfarenheterna från andra länder och reformer kan dock säga något

om de sannolika effekterna av jobbskatteavdraget. Med en deltagandeelasticitet i intervallet 0,1–0,2 beräknas jobbskatteavdraget ha höjt sysselsättningen med mellan 94 000 och 180 000 personer.

REFERENSER

- Bastani, S, Y Moberg och H Selin (2016), "The Anatomy of the Extensive Margin Labor Supply Response", Working Paper 2016:11, Nationalekonomiska institutionen, Uppsala universitet.
- Cogan, J F (1981), "Fixed Costs and Labor Supply", *Econometrica*, vol 49, s 945–963.
- Edmark, K, C-Y Liang, E Mörk och H Selin (2012), "Därför går det inte att utvärdera jobbskatteavdraget", *Ekonomisk Debatt*, årg 40, nr 5, s 6–16.
- Finansdepartementet (2012), "Utvärdering av jobbskatteavdraget", Regeringens proposition (2011/12:100), bilaga 5.
- Johansson, D, M Stenkula och G Du Rietz (2015), "Capital Income Taxation of Swedish Households, 1862–2010", *Scandinavian Economic History Review*, vol 63, s 154–177.
- Kleven, H (2019), "The EITC and the Extensive Margin: A Reappraisal", NBER Working Paper 26405.
- Laun, L (2017), "The Effect of Age-targeted Tax Credits on Labor Force Participation of Older Workers", *Journal of Public Economics*, vol 152, s 102–118.
- Lundberg, J (2016), "Den svenska Lafferkurvan för höga inkomster", *Ekonomisk Debatt*, årg 44, nr 7, s 29–41.
- Lundberg, J (2017a), "Analyzing Tax Reforms Using the Swedish Labour Income Microsimulation Model", Working Paper 2017:12, Nationalekonomiska institutionen, Uppsala universitet.
- Lundberg, J (2017b), "Hur mycket lönar sig arbete i Sverige?", rapport, Timbro, Stockholm.
- Lundberg, J (2018), "Ett nytt sätt att utvärdera skatteförändringar", *Ekonomisk Debatt*, årg 46, nr 6, s 38–45.
- Lundberg, J (2019), "Skatterna och viljan att arbeta", i Stern, L (red), *En dynamisk arbetsmarknad*, Dialogos, Stockholm.
- Lundberg, J och J Norell (2018), "Skatter, bidrag och sysselsättning – en forskningsgenomgång", Timbro, Stockholm.
- Lundberg, J och J Norell (2020), "Taxes, Benefits and Labour Force Participation: A Survey of the Quasi-experimental Literature", under utgivning i *Journal of the Finnish Economic Association*.
- Selin, H (2014), "The Rise in Female Employment and The Role of Tax Incentives. An Empirical Analysis of the Swedish Individual Tax Reform of 1971", *International Tax and Public Finance*, vol 21, s 894–922.
- SOU 2011:11, *Långtidsutredningen 2011 – huvudbetänkande*.